2 T 28/96

ČESKÁ REPUBLIKA

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 2.3.1998
KRAJSKÝ SOUD V PLZNI
dne 10. III. 1998

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Pravoslava Poláka a přísedících [redacted] a [redacted] v hlavním líčení konaném ve dnech 18. prosince 1997 **t a k t o:**

obžalovaný [redacted]

nar. [redacted] v [redacted], [redacted], trvale bytem [redacted], [redacted], t.č. ve vazbě ve Věznici [redacted]

j e v i n e n

že dne 19.6.1996 kolem 18.00 hodin v [redacted], v chatové oblasti [redacted] v zahradním domku své matky č. [redacted] poté, co pohlavně zneužil nezletilého [redacted], nar. [redacted], ve snaze zabránit svému prozrazení ve stavu k předchozímu jednání tohoto poškozeného za pomoci gumového škrtidla udusil, přitom se jednalo o protrahovaný mechanismus umírání, když obžalovaný škrtidlo utahoval vícefázově, poškozený byl při vědomí a intenzivně a zároveň marně se snažil po dobu několika minut

Tisk Pracant S951

zapojit pomocné dýchací svaly; tělo své oběti naložil obžalovaný do plechového stavebního kolečka, odvezl do lesa v uvedené chatové oblasti a zde ho hodil do betonové jímky vodárenského zařízení, kterou zakryl plechovým poklopem,

t e d y

jiného úmyslně usmrtil a takový čin spáchal zvlášť trýznivým způsobem na osobě mladší než 15 let v úmyslu zakrýt jiný trestný čin,

č í m ž s p á c h a l

trestný čin vraždy podle § 219 odst.1,2 písm.b),e),h) tr.zák.

a o d s u z u j e s e

Podle § 219 odst.2 tr.zák. za použití § 79 odst.2 tr.zák. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání **osmi a půl (8.5) roku.**

Podle § 81 odst.1 tr.zák. za použití § 39a odst.2 písm.d) tr.zák. se pro výkon trestu zařazuje do **zvláštního oddělení věznice se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 228 odst.1 tr.ř. se obžalovanému ukládá zaplatit poškozené [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], [redacted] škodu ve výši 9.189,- Kč.

Podle § 229 odst.2 tr.ř. se poškozená [redacted] odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 226 písm.d) tr.ř. se mladistvý obžalovaný [redacted]

[redacted] generálie uvedené shora,

z p r o š ť u j e

obžaloby Krajského státního zástupce v Plzni pro skutek spočívající v tom, že dne 19.6.1996 kolem 17.00 hodin jako rádce družiny [redacted] vylákal člena této družiny nezl. [redacted], nar. [redacted] do zahradního domku své matky v [redacted] v chatové oblasti [redacted] č. [redacted], tam ho spoutal pod záminkou, aby mu předvedl, zda se vyprostí z provazu, přičemž mu svázal ruce a nohy, poté ho vysvlékl, rozvázal mu nohy a ruce mu připoutal k ústům, do nichž mu dal roubík - kus hadru - a následně se pohlavně ukájel zavedením svého pohlavního údu do konečníku dítěte a análním stykem,

č í m ž m ě l s p á c h a t

podle názoru krajského soudu trestný čin pohlavního zneužívání podle § 242 odst.1,2 tr.zák.

Podle § 72 odst.1,4 tr.zák. se mladistvému obžalovanému ukládá ochranné léčení sexuologické ve formě **ústavní**.

O d ů v o d n ě n í

V této trestní věci již zdejší soud jednou rozhodl s obdobnými závěry jako v tomto rozhodnutí, a to rozsudkem ze dne 30.5.1997, č.j. 2 T 28/96-379. Předchozí rozsudek byl napaden odvoláním obžalovaného a z toho podnětu Vrchní soud ČR v Praze svým usnesením ze dne 13.10.1997, č.j. 11 To 65/97-413, napadený rozsudek podle § 258 odst.1 písm.a) tr.ř. v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst.1 tr.ř. věc vrátil zdejšímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. Jediným důvodem takového postupu

odvolacího soudu byl jeho názor, že v řízení, které předcházelo vyhlášení původního rozsudku, byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit právo obhajoby, a to konkrétně skutečnost, že předseda senátu neupozornil na možnost přísnější kvalifikace a oproti právnímu posouzení obžalobou podle § 219 odst.1,2 písm.e),h) tr.zák. uznal mladistvého obžalovaného vinným trestným činem vraždy dle § 219 odst.1,2 písm.b),e),h) tr.zák.. Přitom odvolací soud neuložil zdejšímu soudu žádný pokyn ve vztahu k provedeným důkazům ani ve vztahu k případnému doplnění dokazování.

Z důkazů provedených v původním hlavním líčení (když v novém hlavním líčení byly provedeny pouze nové listinné důkazy vztahující se k osobě obžalovaného) bylo zjištěno, že obžalovaný [redacted] je polymorfně psychopatickou osobností s homosexuálním, pedofilním zaměřením s některými sadistickými rysy. Pro tyto své sklony byl opakovaně vyšetřován, když dne 20.12.1994 a následně 4.1.1995 se měl v [redacted] dopustit jednání kvalifikovaného jako trestný čin pohlavního zneužívání podle § 242 odst.1 tr.zák., druhé jednání bylo posouzeno jako trestný čin omezování osobní svobody podle § 231 odst.1 tr.zák.. Pro nedostatek věku ve smyslu § 11 odst.1 písm.g) tr.ř. bylo v obou případech podle § 159 odst.2tr.ř. rozhodnuto o odložení věci s ohledem na nepřípustnost trestního stíhání. V souvislosti s projednáváním těchto předchozích deliktů byl obžalovanému zkoumán duševní stav soudními znalci z oboru zdravotnictví - psychiatrie a sexuologie. Znalci tehdy došli k závěru, že jde o jedince dosud nevyzrálého sociosexuálně i psychosexuálně, který má rozšířenou skupinu potencionálně apetovaných objektů, jehož sexuální vývoj není dosud ukončen a upozornili na to, že v tomto stádiu vývoje nelze vyloučit sexuální deviaci. Doporučili, aby byl nadále psychiatricky a sexuologicky veden a sledován, neboť jeho pobyt na svobodě je z hlediska psychiatrického nebezpečný, přičemž za postačující považovali ambulantní léčení psychiatrické se sexuologickým zaměřením. V souladu s tímto doporučením sociální

kurátorka pro mládež [redacted] úřadu [redacted] prostřednictvím ošetřující lékařky ml. obžalovaného [redacted] zajistila jeho vyšetření na Psychiatrické klinice [redacted] nemocnice [redacted]. Poté, co obžalovaný byl vyšetřen toliko ambulantně, se zmíněná sociální kurátorka spojila opět s jeho ošetřující lékařkou a ta zajistila, že byl na klinice hospitalizován od 12.1.1995 do 24.2.1995. Po propuštění byl nadále v péči této kliniky, kam dojížděl za doprovodu své matky na pravidelné kontroly. Sociální kurátorka opakovaně vykonávala návštěvy v rodině obžalovaného, dotazovala se matky na výsledky jednotlivých ambulantních kontrol, poté, co se doslechla, že obžalovaný je členem organizace [redacted], ověřovala si to ve spolupráci se svojí kolegyní [redacted] u matky ml. obžalovaného. Ta ji však oproti skutečnosti uvedla, že do [redacted] dochází pouze její druhý syn (č.l.360). Sociální kurátorka se nespojila se základní školou, do které mladistvý obžalovaný docházel, neboť se domluvila s matkou obžalovaného, že bude školu informovat sama. Z hodnocení školy na č.l. 636 vyplývá, že přesně nezjištěným způsobem byla škola informována o tom, že se jedná o problémy sexuální povahy.

Dále bylo z důkazů provedených v hlavním líčení prokázáno, že mladistvý obžalovaný oproti tvrzení své matky nejen, že byl členem oddílu organizace [redacted] v [redacted], ale dokonce od září 1995 byl vedoucím jedné z družin (č.l.213). Jeho družina měla pravidelné schůzky každou středu od 16.00 hodin ve vile [redacted] v [redacted]. Z titulu této své funkce ml. obžalovaný podle metodických pokynů svědka [redacted] řídil svoji družinu, její členové mu tedy byli podřízeni a s ohledem na svůj věk mu byli na těchto schůzkách svěřeni k dozoru, i když s ohledem na svůj věk měl obžalovaný pouze omezenou způsobilost k právním úkonům. Počátkem června 1996 ml. obžalovaný, který opakovaně uváděl nepravdivé skutečnosti o své sexuální tenzi ošetřujícímu lékaři i sociální pracovnici, se pokusil pohlavně zneužít nezl. [redacted] který z toho důvodu přestal na schůzky [redacted] docházet

(č.l.138, 218). Dne 19.6.1996 na další schůzce [redacted] ml. obžalovaný vylákal nezl. [redacted], nar. [redacted], do zahradního domku své matky v [redacted], v chatové oblasti [redacted] č. [redacted] s tím, že ten s ním půjde jako první soutěžící z uzlování a morseovy abecedy. Obžalovaný se rozhodl na tomto nezletilém ukojit svůj pohlavní pud, svoji vzrůstající sexuální tenzi. V zahradním domku [redacted] chlapce nejprve svázal na rukou a nohou s tím, že jde o hru, aby ukázal, zda se dokáže z tohoto uvázání vyprostit. Poté, co se mu to povedlo, ho svázal znovu, položil na válendu na břicho, zavázal mu šátkem oči, aby neviděl, obnažil ho, poté mu rozvázal nohy a ruce mu připoutal k ústům, do nichž mu dal roubík - kus hadru, protože nezletilý poškozený začal křičet. Potom zavedl svůj pohlavní úd do konečníku dítěte a análním stykem se ukájel. Když u obžalovaného došlo k výronu semene, poškozenému se podařilo z uvázání uvolnit, začal se bránit, škrábal obžalovaného po obou zápěstích a volal o pomoc. Obžalovaný ve snaze zabránit svému prozrazení, s plným vědomím toho, že jde o čin trestný, za který by mu hrozil trestní postih a zřejmě i umístění do léčebného ústavu, omotal dítěti kolem krku gumové obinadlo a přes přetrvávající odpor chlapce za pomoci tohoto škrtidla udusil, přičemž se jednalo o protrahovaný mechanismus umírání, když obžalovaný poté, co poškozený ve svém odporu ustával, škrtidlo povolil, poté, co ten opět reagoval, začal znovu utahovat. Tělo své oběti naložil ml. obžalovaný do plechového stavebního kolečka, zakryl dekou a odvezl do lesa v uvedené chatové oblasti, kde ho hodil do betonové jímky vodárenského zařízení hluboké 350 cm (č.l.3), kterou zakryl plechovým poklopem. V důsledku manipulace při análním styku utrpěl poškozený trhliny v ústí řitního otvoru s krevním výronem především v pohybu kolem řitního svěrače, bezprostřední příčinou smrti bylo udušení především ze škrcení, přičemž dítě po řadu minut při plném vědomí zapojovalo pomocné dýchací svaly a marně bojovalo o život, a to nepochybně s vědomím výrazné fyzické převahy obžalovaného.

Obžalovaný při hlavním líčení odmítl vypovídat, či odpovídat na případně položené otázky a odkázal na své předchozí výpovědi. Ty byly přečteny postupem podle § 207 odst.2 tr.ř.. Před vyšetřovatelem obžalovaný nejprve nevypovídal, stejně tak odmítl se k věci vyjádřit před soudcem, který rozhodoval o jeho vzetí do vazby. Při výslechu dne 8.8.1996 za přítomnosti své obhájkyně popisoval celou události ve shodě se skutkovým zjištěním zdejšího soudu, když výslovně uvedl, že poškozeného přestal škrtit až, když se nehýbal, škrtil ho, aby nekřičel. Zároveň vypověděl, že při cestě ze zahrady se rozhodl zabít, chtěl se uškrtit, ale při tom byl vyrušen náhodným svědkem. Při další výpovědi dne 24.10.1996, opět za přítomnosti obhájce obžalovaný připustil, že vylákal nezletilého poškozeného na zahradu v úmyslu uspokojit svoji pohlavní potřebu, trval však na tom, že vůbec neměl v úmyslu mu nějak ublížit. Škrtidlem jej pouze přiškrtil, aby se nebránil a nekřičel a potom jej na kolečku chtěl odvézt někam stranou a dát ho do šachty s tím, že až se probere a bude opět křičet, tak že ho nikdo neuslyší. Podle svého tvrzení by ho pak z té šachty vytáhl. Když však přijel k šachtě, po otevření poklopu mu poškozený nešťastnou náhodou spadl dovnitř šachty a on si myslel, že tím pádem je již mrtvý (č.l.204). Rekonstrukci obžalovaný odmítl, stejně tak se odmítl vyjádřit k tomu, zda se něčeho podobného dopustil i ve vztahu k [redacted] (č.l.205). Obžalovaný se k věci vyjádřil před soudem až v rámci svého závěrečného návrhu, kdy požádal o uložení ochranného léčení s tím, že si myslí, že by to nezvládl (č.l.361).

Oproti obžalobě, která v návaznosti na sdělené obvinění považovala celé jednání za jediný skutek a kvalifikovala je toliko jako trestný čin vraždy podle § 219 odst.1,2 písm.e),h) tr.zák., soud po zhodnocení provedených důkazů jednotlivě i v jejich souvislostech došel k závěru, že projednávaná trestná činnost se skládá ze dvou samostatných skutků. To následně umožnilo dva rozdílné přístupy k posouzení viny a trestní odpovědnosti obžalovaného, především na podkladě závěrů znalců

z oboru psychiatrie a psychologie. Obžalovaný v přípravném řízení opakovaně doznal pohlavní zneužití [redacted], jeho tvrzení koresponduje se závěry znalců z oboru soudního lékařství o poranění konečníku dítěte. Způsob, jakým obžalovaný na dítěti ukojil své pohlavní pudy, odpovídá závěrům znalců z oboru psychiatrie a psychologie o struktuře jeho osobnosti a již ve vylíčení skutkového děje zmíněné sexuální úchylce. Právě odlišná objektivní stránka, kterou narozdíl od následujícího usmrcení bylo pohlavní zneužívání a skutečnost, že z provedených důkazů nebyl prokázán úmysl obžalovaného usmrtit dítě přítomný už v době, kdy plánoval, že na něm ukojí svůj pohlavní pud a za tím účelem ho vylákal, vedly soud k závěru, že jde o dva rozdílné skutky, které jsou však velmi těsně spjaty místní a časovou souvislostí, přičemž sexuální motivace k prvému jednání není totožná s motivací obžalovaného ve vztahu k usmrcení dítěte, avšak obě jednání na sebe navazují. Za situace, kdy obžalovanému bylo sděleno obvinění, v němž je výslovně uvedeno, jak usmrcení dítěte, tak i jeho předchozí pohlavní zneužití, tato konstrukce je opakována v obžalobě, došel soud k závěru, že ohledem na zásadu obžalovací může rozdělit popis skutku uvedený v žalobním petitu tak, aby bylo lépe patrné, že se jednalo o dva samostatné skutky a jako s takovými s nimi nadále zacházet. Jak již bylo řečeno, vina obžalovaného byla prokázána z jeho doznání, soudního znaleckého posudku ze soudního lékařství i znaleckého posudku znalců z oboru psychiatrie a psychologie, když soud měl k dispozici i protokol o ohledání místa činu s příslušnou fotodokumentací, jakož i kriminalistické expertizy, byť z nich vyplývá, že přítomnosti spermií nebyla v konečníku na těle či oděvních svrškách poškozeného prokázána (č.l. 49-50).

Shora uvedeným jednáním, tedy zaváděním svého pohlavního údu do konečníku dítěte a análním stykem naplnil obžalovaný [redacted] všechny znaky trestného činu pohlavního zneužívání podle § 242 odst.1,2 tr.zák., neboť osobu mladší než 15 let jiným způsobem pohlavně zneužil a takový čin spáchal na osobě svěřené jeho

dozoru, zneužívaje její závislosti, v daném případě jako rádce skupiny [redacted] ve vztahu ke svému [redacted] členovi. S ohledem na závažnost projednávané trestné činnosti i předchozí konflikty obžalovaného se zákonem mu byl opětovně zkoumán duševní stav, jak již bylo opakovaně naznačeno. Podle závěrů soudních znalců z oboru psychiatrie a psychologie je ml. obžalovaný polymorfně psychopatickou osobností s rysy bezcitnosti, bezohlednosti, egocentričnosti, citově a celkové psychosociálně nezralou, infantilní, nevyrovnanou, s melancholickým temperamentem, četnými pocity méněcennosti, nesmělosti, s reakční pomalostí a snadnou zranitelností, v běžných sociálních kontextech imponuje za plachého, nedůvěřivého a stydlivého. Ve vztahu k vlastní osobě očekává ohleduplnost a schovívavost, soucit, avšak sám jej ve vztahu k ostatním nezná, postrádá vcítivost a orientuje se takřka na svoje pocity, problémy a nepříjemnosti. Při pohlavním zneužívání dítěte se projevovalo jako pohnutka jeho homosexuální pedofilní zaměření s některými sadistickými rysy. To se navenek projevuje jeho zvýšeným sexuálním zájmem o [redacted] tileté chlapce, s nimiž je motivován ukájet své pohlavní potřeby, a to výhradně způsobem, jaký praktikoval na nezl. poškozeném. V době páchání trestné činnosti byly jeho schopnosti rozpoznávací sice plně zachovány, avšak schopnosti ovládací byly zcela vymizelé. Podle závěrů soudního znalce z oboru psychologie byla tato první fáze jednání spočívající v pohlavním zneužívání nejspíše ideově přepravená, když vybrané dítě bylo obžalovanému sympatické, v jeho skupině bylo nejbystřejší a podobalo se mu uzavřenou povahou. Jeho jednání se odehrávalo podle obdobné situace jako v předchozích útocích, pro které nemohl být pro nedostatek věku trestně stíhán. Bezcitnost obžalovaného se stává společensky nebezpečnou až v kombinaci se zmíněnou sexuální deviací. S ohledem na závěry soudních znalců z oboru psychiatrie o vymizení ovládacích schopností v době ukájení svého sexuálního pudu na [redacted] chlapci, nezbylo než konstatovat, že obžalovaný není pro nepříčetnost v době činu trestně odpovědný, proto je plně na místě ve smyslu § 226 písm.d) tr.ř. zprostit ho

v tomto bodě obžaloby. Zmínění soudní znalci se podrobně a opakovaně vyjadřovali i k potřebě uložení ochranného léčení obžalovanému, výrok o uložení ochranného opatření bude odůvodněn posléze.

Pokud jde o druhý skutek spočívající ve způsobení smrti nezletilému, vycházel soud z původního doznání obžalovaného v přípravném řízení, když před soudem již nevypovídal. Jeho pozdější změnu na č.l. 203-205 považuje soud za účelovou, vedenou snahou zmírnit svoji trestní odpovědnost. Obžalovaný totiž v původní výpovědi velice podrobně popsal způsob, jakým poškozeného škrtil přiložením gumového obinadla. Toto svoje jednání vysvětloval tím, že ho škrtil opakovaně proto, aby nekřičel. Přestal ho škrtit až tehdy, když se nehýbal (č.l.201). Soud ve shodě se závěry znalců z oboru soudní psychiatrie a psychologie došel k závěru, že motivem jednání obžalovaného v této době, tedy tím, co ho přimělo ke škrcení nezletilého dítěte nebyla již jeho sexuální úchylka, ale že jednal výhradně v úmyslu zbavit se svědka své předchozí činnosti, o které měl důvod se domnívat se zřetelem k předchozím zkušenostem s orgány činnými v trestním řízení, že bude posouzena jako trestný čin se všemi z toho vyplývajícími následky. V této době byl, jak vyplývá z písemných závěrů vyšetření duševního stavu stvrzených podrobnými výslechy znalců v hlavním líčení, plně schopen své jednání ovládat a plně schopen rozpoznávat jeho nebezpečnost pro společnost. Obžalovaný se cítil ohrožen prozrazením, měl strach o sebe a o následky svého jednání, přičemž tento strach odpovídá jeho zjištěným osobnostním rysům. Znalci zdůraznili, že sexualita je součástí osobnosti obžalovaného a nelze proto jeden čin oddělovat od druhého, když bez pohlavního zneužívání by nedošlo k následné vraždě. Při konzultaci v průběhu hlavního líčení znalci zvažovali, zda s ohledem k mimořádné situaci, do které se obžalovaný dostal a s přihlédnutím k jeho věku, by jeho schopnosti ovládací nemohly být sníženy, i když pouze nepodstatně. Po konzultaci však znalci kategoricky setrvali na

svém závěru, že jak schopnosti rozpoznávací i ovládací pro případ této násilné trestné činnosti byly u obžalovaného plně zachovány (č.l.339). Soud ve shodě s těmito závěry znalců bere za prokázané, že motivem usmrcování nezletilého poškozeného byla obava obžalovaného z prozrazení, pohnutkou tedy bylo odstranění svědka činu, o kterém už se obžalovaný mohl důvodně domnívat, že bude kvalifikován jako trestný. Jeho úmysl zneužité dítě usmrtit lze dovodit také ze samotného způsobu páchání, když ze závěrů znaleckého posudku znalců z oboru soudního lékařství vyplývá, že bezprostřední příčinou smrti poškozeného bylo udušení především ze škrcení, přední a obě boční plochy krku dítěte v rozhodující fázi dušení obepínalo širší pevné škrtidlo hladkého povrchu (předložený předmět doličný), přičemž škrtidlo bylo zataženo nesporně velkou silou směrem nazad, z čehož lze dovodit, že obžalovaný byl v pozici za poškozeným, škrtidlo bylo zatahováno směrem dolů a s velkou pravděpodobností byl vyvíjen protitlak druhou rukou proti temeni dítěte, což odpovídá zjištěnému krevnímu výronu v temenní a týlní krajině hlavy (č.l.103, 336). Protože pitva prokázala výrazné obecné i některé specifické známky dušení, podle obou znalců šlo o protrahovaný mechanismus umírání, který vzniká jen částečnou (případně zprvu neúplnou) kompresí krku, t.j. především hrtanu a velkých krčních cév. V tomto směru oba znalci poukazovali na to, že jejich zjištění nejsou v rozporu s výpovědí obžalovaného, který uvádí vícefázové, t.j. protrahované dušení, kdy se dítě opět probralo z mdlob a podobně. V té souvislosti navíc upozornili na to, že po kompresi hrtanu, především po strangulaci, má zraněná osoba obvykle problémy s křikem a mluvením, což je vysvětlitelné špatnou funkcí hlasových vazů. Podle znalců však v rozhodující fázi dušení bylo dítě plně při vědomí, snažilo se zapnout a intenzivně zapojit dýchací svaly - což dokládají krevní výrony v úponech, z nichž je zřejmé, že oběť se snažila nasát vzduch a vydechnout a tato snaha vedla k akutní rozedmě a současně městnání krve v obličeji vytvořilo cyanozu. Rovněž tečkovité krevní výronky v úponech spánkových a krčních svalů, v pokožce

obličeje, očních spojivkách a ve sliznici jsou určitou reakcí na vyplavení určitých hormonů, které se vyplavují v počáteční fázi **s t r e s u** . Vzduch zjištěný v očních víčkách se do nich dostává také pouze při zapojení pomocných dýchacích svalů. Z těchto zjištění učinili soudní znalci kategorický závěr, že za situace, kdy jsou přítomny všechny obecné známky dušení, a to velmi intenzívně, lze dovodit, že dušení neprobíhalo rychle, přitom z konkrétních nálezů na úponech dýchacích svalů lze usuzovat na to, že poškozený byl **p ř i v ě d o m í**, protože při ztrátě vědomí by se nesnažil zapojit pomocné dýchací svaly. Obecně platí, že organismus má zásobu kyslíku tak na tři minuty při klasickém dušení, s ohledem na to, že šlo o protrahovaný mechanismus umírání, lze usuzovat, že celý útok trval **ř a d u m i n u t**. Právě tyto závěry vedly soud k závěru, že celý čin byl spáchán zvlášť trýznivým způsobem.

Kromě vlastní výpovědi obžalovaného z přípravného řízení a znaleckých posudků z oboru zdravotnictví - soudního lékařství a psychiatrie a psychologie měl soud k dispozici i důkazy další, a to věcné i listinné, především protokol o ohledání místa činu s příslušnou fotodokumentací a kriminalistické expertizy vyhodnocující zajištěné stopy. Jako doličné předměty byly předloženy již zmíněné gumové škrtidlo a šňůra. Za souhlasu stran byly přečteny výpovědi svědků [redacted], [redacted] a [redacted], když první dva se vyjadřovali k organizaci a fungování [redacted] v [redacted] a zapojení obžalovaného, poslední zmíněný svědek se jako člen družiny obžalovaného vyjadřoval k okolnostem poslední schůzky kritického dne. Podle § 211 odst.4 tr.ř. byl za souhlasu stran přečten i znalecký posudek chemicko-toxikologický, jehož závěry se promítly do pitevního protokolu a následného soudně lékařského znaleckého posudku. Řada svědků byla s ohledem na zásadu bezprostřednosti a ústnosti vyslýchána přímo v hlavním líčení. Především jde o rodiče poškozeného, kteří se vyjadřovali jednak k zapojení svého syna do organizace [redacted] jednak k okolnostem kritického dne a konkrétně ke své snaze najít

pohřešované dítě a reakcím obžalovaného na tuto snahu. Svědek [redacted] jako vedoucí oddílu organizace [redacted] v [redacted] vysvětlil konkrétní organizační strukturu tohoto oddílu, postavení a úlohu obžalovaného jako rádce s tím, že nikomu z tohoto oddílu nebylo známo nic o předchozích sexuálně motivovaných jednáních obžalovaného ve vztahu k malým chlapcům. Z výpovědi svědkyně [redacted] vzal soud za prokázané, že obžalovaný na jedné z předchozích schůzek počátkem června 1996 pohlavně zneužil jejího nezletilého syna, který v důsledku toho přestal docházet do organizace [redacted]. Tuto skutečnost ostatně ani obžalovaný nepopírá, není však předmětem tohoto trestního řízení. Ze svědecké výpovědi sociální kurátorky paní [redacted] se zřetelem k hodnocení založenému na č.l. 366 a popisu náplně práce sociálního kurátora pro mládež na č.l. 364-5 a výpisu z opatrovnického spisu (č.l. 359-360), vzal soud za prokázané ty skutečnosti, které se vztahovaly k tomu, zda obžalovanému byla ze strany orgánu sociální péče nabídnuta pomocná ruka a zda tedy se mohl na ně případně se vzrůstajícími potížemi obrátit. Závěry učiněné na podkladě těchto provedených důkazů, stejně jako závěry vyplývající ze svědecké výpovědi [redacted] ohledně poskytované lékařské pomoci, uvedl soud již do samotného vylíčení skutkového děje. Bezprostředně po činu byl obžalovaný při transportu těla oběti spatřen svědkyní [redacted] kterou soud rovněž předvolal k hlavnímu líčení. S ohledem na těžké onemocnění této svědkyně doložené lékařskou zprávou na č.l. 324, využil soud ustanovení § 211 odst.2 písm.a) tr.ř. a přečetl její výpověď z přípravného řízení. Obsah výpovědi této svědkyně není v rozporu s tvrzeními samotného obžalovaného. Soud k hlavnímu líčení předvolal i svědka Šperla, který měl krátce po činu zpozorovat obžalovaného při jeho údajnému pokusu o sebevraždu. Tento svědek se pro nemoc nemohl dostavit (č.l.349), soud zvažoval, zda odročí hlavní líčení za účelem osobního výslechu tohoto svědka. Za situace, že však jde o svědka chování obžalovaného až po činu samotném, za souhlasu procesních stran, došel k závěru, že jsou dány podmínky § 211 odst.1 tr.ř. a přečetl výpověď tohoto svědka z přípravného

řízení. Souhrnně lze totiž uvést, že s výjimkou znaleckých posudků, ohledání místa činu a předložených doličných předmětů, důkazy zmíněné v tomto odstavci se nevztahují přímo k samotnému jednání obžalovaného, pomohou však objasnit další souvislosti tohoto případu, které potřeboval soud zjistit, aby mohl učinit kategorický závěr nejen o vině obžalovaného, ale také o příčinách projednávané trestné činnosti a o úvaze o trestu.

Jediná výhrada obhajoby k prováděným důkazům směřovala k použitelnosti vyjádření přítomné sociální pracovnice [redacted], které po znovuotevření dokazování předložila listinné důkazy a zapůjčila soudu k nahlédnutí opatrovnický spis, když ten s ohledem na stanovisko ministerstva práce a sociálních věci nebyl soudu zapůjčen (č.l.315-316). Lze souhlasit s názorem obhajoby v tom směru, že orgán péče o děti a mládež nemůže v hlavním líčení mít zároveň postavení svědka, tudíž v tomto směru je obsah vyjádření [redacted], v němž hodnotí svědeckou výpověď sociální kurátorky [redacted] nepoužitelný. Své stanovisko k výpovědi svědkyně [redacted] zaujal tedy soud nezávisle na tomto vyjádření na podkladě předložených listinných důkazů a po přečtení podstatného obsahu zmíněného opatrovnického spisu.

Shora uvedeným jednáním naplnil ml. obžalovaný všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu vraždy podle § 219 odst.1,2 písm.b),e),h) tr.zák., neboť jiného úmyslně usmrtil a takový čin spáchal zvlášť trýznivým způsobem na osobě mladší než 15 let v úmyslu zakrýt jiný trestný čin. V daném případě ml. obžalovaný v úmyslu zakrýt předchozí jednání spočívající v surovém pohlavním zneužití dítěte, které mu navíc bylo jako rádci družiny [redacted] svěřeno do péče po dobu schůzky, s vědomím, že předchozí jednání může být posouzeno jako závažný úmyslný trestný čin ve snaze odstranit svědka tohoto předchozího jednání usmrtil nezl. [redacted], nar. [redacted], přičemž způsob usmrcení tohoto[redacted] dítěte je třeba posoudit jako zvlášť trýznivý způsob, a to s ohledem na pomalé usmrcování oběti, která

byla při vědomí, uvědomovala si výraznou fyzickou převahu obžalovaného a po dobu řady minut marně bojovala o život s člověkem, kterému jako rádci své družiny [redacted] plně důvěřovala. Jak již bylo řečeno, s ohledem na závěry znalců z oboru psychiatrie a psychologie i způsob spáchání má soud za to, že obžalovaný jednal přinejmenším v úmyslu nepřímém, sice s pohnutkou zbavit se svědka, ale především zkratkovitě. Přesto musel vědět, že použitím skrtidla může dítě usmrtit a byl s tím přinejmenším srozuměn. S vysokou mírou pravděpodobnosti se dokonce jednalo o úmysl přímý, jak naznačují závěry znalce-psychologa, ale takový závěr nemá jednoznačnou oporu v provedených důkazech. Proto soud považuje za prokázaný jen úmysl eventuální dle § 4 písm.b) tr.zák. Již bylo konstatováno, že motivace tohoto jednání obžalovaného se neodvíjela od jeho sexuální úchylky. S ohledem na závěry znalců z oboru soudní psychiatrie a psychologie o tom, že jeho schopnosti ovládací i rozpoznávací byly plně zachovány, lze mít za to, že obžalovaný byl v době páchání tohoto trestného činu plně trestně odpovědný. Je třeba připustit, že z laického pohledu může být těžko pochopitelné, že v době zneužívání byl obžalovaný nepříčetný a krátce poté, co dosáhl sexuálního vyvrcholení, byl bez jakéhokoliv snížení schopností ovládacích či rozpoznávacích. Proto také soud této otázce věnoval zvýšenou pozornost a výslech znalců z oboru psychiatrie v hlavním líčení trval více než jednu hodinu. Znalci trvají na tom, že za čáru lomu v obou typech jednání, pokud to lze vůbec přesně označit, lze určit tu dobu, kdy obžalovaný si uvědomil, že mu hrozí prozrazení a ve strachu z následků začal jednat zkratkově (č.l.338), znalci specifikují tento okamžik na dobu, kdy obžalovaný se pohlavně ukojil s tím, že ihned po tomto jednání si byl vědom jeho nepřípustnosti a začal provádět aktivity, které měly zabránit jeho prozrazení, to znamená, začal oběť umlčovat do té míry, že došlo až k jejímu zavraždění. Znalec z oboru psychologie poukázal na to, že první fáze jednání spočívající v pohlavním zneužívání byla nejspíše ideově připravená, zatímco usmrcení plánované nebylo, šlo

o jednání, které vyplynulo ze situace. Při tomto činu se právě projevil nedostatek v oblasti vyšších emocí, hlavně etických a nedostatek soucítění s obětí, a to právě v tom, že obžalovaný jednal v rámci sebezáchovy bez ohledu na důsledky, které to bude mít pro jeho oběť (č.l.151). Soud se ztotožňuje s těmito závěry znalců a nemůže akceptovat závěrečný návrh obhajoby vycházející z toho, že k celému jednání, t.j. jak k pohlavnímu zneužívání, tak i usmrcení oběti došlo v důsledku pozitivně zjištěné sexuální deviace. Lze souhlasit s tím, že spáchání vraždy souvisí s tím, co jí předcházelo, tzn. s uspokojováním pohlavního pudu. Pokud však obhajoba poukazuje na to, že k celému tomuto jednání, skládajícímu se ze dvou fází, byly vymizelé ovládací schopnosti obžalovaného, a to až do usmrcení oběti, nelze s tím souhlasit. Jak již bylo opakovaně řečeno, všichni tři znalci kategoricky jak v písemných závěrech svých posudků, tak v hlavním líčení (s výjimkou okamžiku, kdy [redacted] připustil pouze nepodstatné snížení ovládacích schopností, avšak po konzultaci s kolegy se vrátil k původnímu závěru), důsledně rozlišují žalované jednání na dva skutky různě motivované, s různým stupněm zachovalosti schopností ovládacích i rozpoznávacích. Proto soud došel k závěru, že v době páchání trestného činu vraždy byl ml. obžalovaný plně trestně odpovědný. Skutečnost, že tato násilná trestná činnost navazovala na předchozí sexuálně motivované jednání, za jehož spáchání nebyl trestně odpovědný, se nemůže promítnout do rozhodnutí o vině a právní kvalifikaci, soud k tomu však přihlédl při rozhodování o trestu.

Typový stupeň společenské nebezpečnosti obžalovaného je vyjádřen zájmem chráněným trestním zákonem. Tím je ochrana života jednotlivce, a to zvýrazněná ve vztahu k nezletilým dětem. Tato typová společenská nebezpečnost se odráží i v trestní sazbě, která pro pachatele staršího 18 let v době spáchání umožňuje uložit trest od 12 do 15 roků nebo vyjímečný trest odnětí svobody od 15 do 25 roků nebo trest odnětí svobody na doživotí. Konkrétní

stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného považuje soud za mimořádně vysoký, a to vzhledem ke zvlášť zavrženíhodnému způsobu provedení činu, za který je třeba považovat i zvlášť trýznivý způsob vraždy malého dítěte spočívající v jeho pomalém a prodlužovaném usmrcování. Tento závěr se opírá rovněž o to, že obžalovaný svým jednáním současně splnil více okolností podmiňujících použití vyšší trestní sazby. Soud zvažoval, zda stupeň společenské nebezpečnosti není zvyšován i s ohledem na zvlášť zavrženíhodnou pohnutku. Za tu je obecně považována i snaha vyhnout se trestní odpovědnosti za předchozí trestnou činnost i za cenu zmaření lidského života. V daném případě však šlo o zkratkové jednání a s ohledem na nevhodnou strukturu osobnosti obžalovaného soud takto jeho motiv nehodnotí. To však nemění nic na tom, že posouzením konkrétního stupně společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného jako mimořádně vysokého byla splněna jedna z podmínek § 72 odst.2 tr.zák. pro uložení trestu, který je u mladistvých obdobou výjimečného trestu.

Při rozhodování o druhu a výši trestu se soud řídil všemi hledisky uvedenými v § 23 odst.1 a § 76 tr.zák.. Účelem trestu obecně je chránit společnost, tedy i malé děti, před pachateli trestných činů, zabránit odsouzenému dalšímu páchání trestné činnosti a - pokud je to možné - vychovat jej k tomu, aby vedl řádný život a tím působit výchovně i na ostatní členy společnosti. U mladistvých je zvýrazněná především výchovná funkce trestu, a to se zřetelem k osobním vlastnostem, rodinné výchově a k prostředí, z něhož mladistvý pochází. Při rozhodování o druhu a výši trestu vzal soud v úvahu i osobní poměry a možnost nápravy obžalovaného (§ 31 odst.1 tr.zák.). Obžalovaný je svobodný, bezdětný, s ohledem na to, že je [redacted], je i bez vlastního příjmu. Dosud nebyl soudně trestán, ze základní školy je hodnocen vcelku kladně, je poukazováno na jeho ostýchavost a nejistotu (č.l. 272-274). Podobně je hodnocen i z učiliště, když je konstatováno, že je spíše tiché, mírné, bojácné povahy a do kolektivu nezapadl, v druhém ročníku učiliště byl pro

absence potrestán třetím stupněm za chování. V místě bydliště nebyl postižen pro přestupek. Rovněž ve zprávě sociální kurátorky pro mládež je poukazováno na jeho ostýchavost, obtížné navazování kontaktu a obtížnou komunikaci, výchovné prostředí je hodnoceno jako zcela vyhovující (č.l.276-277, 313-314). Z vazby je hodnocen opakovaně kladně (č.l.322, 421). Polehčující okolnosti u tohoto obžalovaného je spáchání činu v silném rozrušení, soud nepominul ani již zmíněný fakt, že usmrcení poškozeného bezprostředně navazovalo na jednání, za které nebyl obžalovaný s ohledem na vymizelost ovládací schopnosti v důsledku sexuální deviace trestně odpovědný, nepominul ani to, že obžalovaný se k trestné činnosti doznal, na druhé straně však nelze toto doznání přeceňovat za situace, kdy - jak sám uvádí - se rozhodl vypovědět pravdu poté, co byl upozorněn na to, že policisté mají techniku, která je schopna nalézt tělo oběti. Za přitěžující okolnost ve smyslu § 34 písm.c) tr.zák. považuje soud skutečnost, že obžalovaný spáchal trestný čin využívaje faktické závislosti a podřízenosti poškozeného, předmětem útoku totiž bylo malé dítě, svěřené dozoru obžalovaného, jako rádci družiny [redacted]. Je smutnou skutečností, že vedoucí funkce na nižší úrovni jako v dalších dobrovolných organizacích vykonávají osoby mladší 18 let. Přesto přese všechno je třeba mít za to, že rodiče svěřují děti těmto vedoucím s tím, že bez ohledu na jejich věk jsou jim děti svěřeny do péče a pod jejich dozor po dobu, kdy nejsou pod dozorem rodičů. Konkrétní způsob provedení nehodnotí soud znovu jako přitěžující okolnost za situace, kdy tato skutečnost byla zhodnocena při posouzení konkrétního stupně společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného. Stejně tak soud neposoudil pohnutku obžalovaného zbavit se svědka předchozího jednání jako zvlášť zavrženíhodnou, a to z důvodů zmíněných již při hodnocení společenské nebezpečnosti tohoto jednání. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem byl obžalovanému ukládán trest odnětí svobody v sazbě od 5 do 10 roků za podmínek § 79 odst.2 tr.zák.. Mladistvý obžalovaný totiž spáchal čin, za který trestní zákon v ustanovení § 219 odst.2 dovoluje uložení výjimečného trestu,

přičemž stupeň nebezpečnosti tohoto trestného činu pro společnost byl vzhledem k opakovaně zmíněnému zvlášť zavrženíhodnému způsobu provedení činu posouzen jako mimořádně vysoký. Přitom soud má za to, že trest ukládaný v modifikované sazbě § 79 odst.1 tr.zák., tedy od jednoho do pěti roků, nepostačuje k dosažení účelu trestu. Ze závěrů soudních znalců z oboru psychiatrie a psychologie vyplývá, že bez současného uložení léčby je resocializace obžalovaného vyloučena a naopak je téměř jisté, vzhledem k rozvoji jeho sexuální úchylky, že své sexuálně motivované jednání bude v budoucnu opakovat bez ohledu na to, jak bude postižen. Jeho sexuální úchylka se vyznačuje tím, že pro svoji naléhavost a nutkavost dosahuje takového stupně, že obžalovaný není v kritické chvíli schopen své jednání ovládat (č.l. 338). Samotný trest ani jeho délka nejsou schopny ovlivnit jeho jednání do budoucna. S ohledem na tento závěr došel soud k závěru, že je na místě uložit trest uvedený ve výroku tohoto rozsudku, který nebyl ukládán vyšší pouze s ohledem na to, že soud přihlédl k věku obžalovaného v době páchání činu a nepominul ani nevhodnou strukturu jeho osobnosti, jejíž rysy se projevily i při páchání trestné činnosti. Je však třeba odmítnout v této souvislosti stanovisko obhájkyně, že je souzeno téměř dítě, které zabilo jiné dítě. Konkrétní věk obžalovaného v době činu se promítl do rozhodování o konkrétní výši trestu, který by jinak byl ještě přísnější. Nelze však pominout tu skutečnost, že obžalovaný si byl vědom své sexuální úchylky, léčil se a byl v té souvislosti i pod sociální dohledem. Není projednáván případ pedofila, který spáchá trestný čin, ať už jakékoliv povahy a teprve následně při vyšetření jeho stavu se zjistí sexuální deviace. Obžalovaný o tom věděl, měl zkušenosti s tím, že kdyby byl starší, byl by trestně odpovědný již za předchozí útoky proti nezletilým chlapcům, v době, kdy byl rádcem družiny 14 dnů předtím, než došlo k usmrcení poškozeného [redacted], pohlavně zneužil jiné dítě, a to v době, kdy docházel na ambulantní kontroly, kde uváděl, že je zcela v pořádku, totéž uváděl i sociálním pracovnicím. Pedofil se nemůže vyléčit, může být pouze tlumen,

ale může se naučit žít se svou úchylkou, přitom však musí spolupracovat. Mladistvému obžalovanému byla poskytnuta spolupráce lékařů i sociálních pracovníků, jenže obžalovaný místo toho, aby uvedl to, co sdělil ve své závěrečné řeči soudu, totiž, že bez léčení to sám nezvládne, lhal svému ošetřujícímu lékaři, sociální kurátorce a zřejmě i své matce. To všem při plném vědomí toho, jakým způsobem je svému okolí nebezpečný. Ne každý pedofil spáchá trestný čin pohlavního zneužívání či jiný sexuální delikt, ne každý pachatel takového deliktu usmrtí svoji oběť. Vyšetření duševního stavu obžalovaného prokázalo, že je schopen rozumově odlišit reakce sociálně přípustné od jednání protispolečenského nebo sociálně nebezpečného, zároveň se však vymlouvá na svoji nemoc (č.l. 169, 175 p.v.). Proto soud považuje výši uloženého trestu za odpovídající v rámci zákonem stanovené trestní sazby. Současně lze jen vyjádřit názor tohoto senátu, že v novele trestního zákona by měl být postih mladistvých pachatelů obdobné trestné činnosti zpřísněn. Tento trest je ze zákona nepodmíněný, pro jeho výkon byl obžalovaný jako pachatel zvlášť závažného úmyslného trestného činu, za nějž mu byl uložen trest odpovídající svou povahou výjimečnému trestu odnětí svobody, zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Protože dosud nedovršil 18 let, byl zároveň zařazen do zvláštního oddělení takové věznice (§ 39a odst.2 písm.d), § 81 odst.1 tr.zák.).

Matka poškozeného se včas a řádně připojila se svým nárokem na náhradu škody spočívající v nákladech pohřbu dítěte. Tento svůj nárok řádně doložila jednotlivými doklady o zaplacení. Protože soud zjistil, že jí byla vyplacena sociální dávka tzv. pohřebného ve výši 3.000,- Kč, uložil obžalovanému uhradit způsobenou škodu ve výši rovnající se uplatněnému nároku po odečtu této dávky. Pouze z formálních důvodů byla poškozená, kterou soud připustil podle § 44 odst.2 tr.ř. k hlavnímu líčení, odkázána se zbytkem nároku ve výši pohřebného na řízení ve věcech občanskoprávních. Pokud poškozená ve svém dopisu založeném na č.l. 426 požadovala, aby k náhradě škody byla zavázána matka

obžalovaného, když vyjádřila pochybnosti o tom, že mladistvý obžalovaný by nemusel určenou částku uhradit dobrovolně z osobních či zdravotních důvodů, k tomu je třeba uvést následující. Podle § 422 odst.1 občanského zákoníku v platném znění i nezletilý (tedy osoba mladší 18 let) odpovídá za škodu jím způsobenou, je-li schopen ovládnout své jednání a posoudit jeho následky; společně a nerozdílně s ním odpovídá, kdo je povinen vykonávat nad ním dohled. Z tohoto ustanovení vyplývá, že je dána zákonná solidární odpovědnost jednak mladistvého obžalovaného, který byl podle závěru znalců z oboru psychiatrie schopen ovládnout své jednání i rozpoznat jeho nebezpečnost a následky, jednak jeho matky jako zákonného zástupce. Navíc je třeba poukázat na to, že lze předpokládat, že tento rozsudek nabude právní moci až v době, kdy mladistvý obžalovaný již bude zletilý. Proto soud neměl důvod cokoliv měnit na výroku o náhradě škody.

Zatímco soud neshledal podmínky pro uložení navrhovaného ochranného léčení sexuologického ve formě ústavní ve smyslu § 72 odst.2 písm.a) tr.ř., za situace, kdy zprostil obžalovaného obžaloby ve vztahu k trestnému činu pohlavního zneužívání pro nepříčetnost, jsou dány podmínky § 72 odst.1 tr.zák.. Jedná se o čin jinak trestný a obžalovaný není trestně odpovědný pro svoji nepříčetnost, přičemž s ohledem na závěry soudních znalců z oboru psychiatrie a psychologie je jeho pobyt na svobodě výrazně nebezpečný. Proto mu soud uložil ochranné léčení sexuologické ve formě ústavní podle § 72 odst.1,4 tr.zák.. Mírnější ambulantní formu léčení totiž znalci nepovažují za dostačující.

Podle § 184 tr.ř. je soud povinen při projednávání věci zaměřit se také na objasnění příčin, které vedly k trestné činnosti nebo umožnily její spáchání. Obhajoba ve svém závěrečném návrhu spatřovala příčinu projednávané trestné činnosti v tom, že nedostatečná profesionalita, lidská lhostejnost, nedostatek erudice či cokoliv jiného zapříčinilo, že obžalovaný nebyl léčen

příslušným způsobem a znalci stanovená prognóza rozvoje sexuální úchylky u obžalovaného se naplnila. Příčinu spáchání trestné činnosti tedy spatřuje mimo osobu obžalovaného. S tím tento soud nesouhlasí z důvodů, které již byly uvedeny shora. Pokud jde o odpovědnost dalších osob ve vztahu k příčinám, které vedly či umožnily spáchání trestné činnosti, zabýval se soud postupem sociální kurátorky pro mládež. Sdělovací prostředky totiž předbíhaly rozhodnutí tohoto soudu v tom, že některé z nich útočily na její osobu. Soud tuto svědkyni vyslechl, je třeba připustit, že její výpověď byla značně rozporuplná, nejasnosti se však podařilo odstranit za pomoci listinných důkazů předložených soudu při hlavním líčení. Soud si vyžádal podklady ke zjištění náplně práce sociálního kurátora pro mládež a konstatoval i podstatný obsah příslušného opatrovnického spisu. Došel k názoru, že sociální pracovnice [redacted] své povinnosti plnila. Nad rámec svých povinností, poté, co iniciovala v souvislosti s předchozími útoky obžalovaného proti dětem jeho psychiatrické vyšetření, se postarala o to, aby původní ambulantní vyšetření bylo změněno na hospitalizaci. Opakovaně zjišťovala, jak nadále probíhá ambulantní léčba, i se svou kolegyní se dotazovala matky obžalovaného na to, zda ten dochází do [redacted] či nedochází. Jediné, co mohla udělat navíc, je to, že si mohla ověřit, zda jí matka obžalovaného nelže. S ohledem na předchozí osobní zkušenost s matkou obžalovaného, která sama avizovala termíny jednotlivých ambulantních kontrol a seznamovala sociální kurátorku s výsledky vyšetření, k tomu zřejmě neměla sociální kurátorka pro mládež důvod. Byla nastolena i otázka, zda nemohla být varována organizace [redacted], zda neměla být upozorněna škola. V pracovní náplni sociálního kurátora pro mládež však není zakotvena podobná oznamovací povinnost. V návaznosti na zákon č. 114/1988 Sb. o působnosti orgánů ČR v sociálním zabezpečení, je sociálním pracovníkům ukládána pouze povinnost spolupráce se školskými zařízeními, občanskými sdruženími a jinými organizacemi. Tuto svoji povinnost svědkyně [redacted] plnila. Vyžádala si hodnocení ze základní školy, z něhož vyplývá, že škola musela být blíže

nezjištěným způsobem informována o povaze předchozích deliktů obžalovaného (č.l.366). V tomto hodnocení je i zmínka o tom, jaký má žák vztah k sexuální problematice, která by nebyla obsažena v obvyklém hodnocení žáka pro potřebu úřadů. Je skutečností, že svědkyně [redacted] do školy nezašla osobně a spolehla se na matku obžalovaného, že bude školu sama informovat. Nedošlo však k spáchání trestného činu v souvislosti se základní školní docházkou obžalovaného. Problémem je to, že obžalovaný se dostal do společenské organizace, navíc na takovou funkcí, která mu umožňovala nejen se pohybovat mezi věkovou kategorií chlapců, kteří ho sexuálně vzrušují, ale zároveň jim být nadřízeným. Podle soudního znalce z oboru psychiatrie [redacted] je problémem, že lidé s takovou životní výstrojí jsou připouštěni k výchovné práci s takto rizikovou populací, čemuž by bylo možno předejít povinným psychologickým vyšetřením adeptů o takové funkce. Navíc nelze pominout tu skutečnost, že kdyby již byla uzákoněná zamýšlená hranice trestní odpovědnosti na 14 roků, byl by obžalovaný postižen i za předchozí jednání, což by mu s vysokou mírou pravděpodobnosti znemožnilo následný přístup k výkonu funkce v dobrovolné společenské organizaci. Znovu je třeba připomenout, že bez dalšího nelze mít výhrady k tomu, že před spácháním projednávané trestné činnosti obžalovaný docházel toliko na ambulantní kontroly. Podle soudních znalců nelze totiž předpovědět, zvláště u pedofilů, jejich úspěch v léčení (č.l.340), přičemž bez aktivity ze strany pacienta může být stěží dosaženo účelu léčby bez ohledu na formu jejího výkonu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od doručení jeho písemného vyhotovení, k Vrchnímu soudu ČR v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího.

V Plzni dne 18. prosince 1997

Předseda senátu:
JUDr. Pravoslav Polák
v.r.

Za správnost: V. Kočová